

Az Isten-fa meséje

Közeledett Karácsony. Apa és anya elindultak a piacra fenyőfát vásárolni. Nézelődtek, válogattak, végül megakadt a szemük egy gyönyörű normann fácskán. A fa élt, mivel földlabdában árulták.

-Annál jobb-mondta anya-így az udvarunkban tovább növekedhet.

-Én meg készíthetek neki dézsát, mi?-csípte meg apa anyát kajánul.

-Készíthetsz, sőt, bele is ültetheted-kuncogott anya.

A fácška az egészből semmit nem értett, csak azt érezte, hogy felkapják, és elviszik társaitól.

-Vajon mi lesz most velem?-tűnődött.

Otthon a három gyermek nagy örömmel fogadta az új jövevényt. Csodálták élénkzöld leveleit.

-Jaj, de szép karácsonyfa lesz belőled, Normi-kiáltott fel Dóri lelkesedve.

-Normi? Most komolyan?-bámult rá Dávid gúnyosan.

-Miért, tudsz jobbat?-vágott vissza Dóri.

-Ne veszekedjétek már, menjünk, díszítsük fel!-szólt rájuk Móni. Akkoriban ő volt a főparancsnok, lévén a legfiatalabb, és a gyerekek bölcsességével még rendelkező személy.

-Itt vannak a díszek, a mézeskalács, a narancs és a szaloncukor-hozta be anya a szobába a kellékeket.

A gyerekek nekiláttak a munkának. Normi élvezte, hogy simogatják, ezért néha pajkosan meg-megbökte őket. Olyankor elhangzott egy-egy jujj, meg au, de nem komolyan, inkább mókásan. Hamarosan teljes pompában állt a szobában.

A fácška izgett-mozgott a díszek súlya alatt. Próbált kényelmesen elhelyezkedni, de sehogyan se sikerült. Végül lemondóan legyintett egyet, mire az egyik szaloncukor leesett a földre.

-Dóri! Nem jól tetted fel a cukrot, de béna vagy!-húzta Dávid tovább húga idegeit.

Dóri szemmel verte bátyját, és visszaillesztette a szökevényt a helyére.

Elérkezett az este. A család tagjai körbeállták a karácsonyfát, meghallgatták a Betlehemi királyokat, talán még énekeltek is. Apa fényképezett, mert így megúsza a szereplést. Előkerültek az ajándékok, és mindenki nagyon, de nagyon boldog volt, mert így szokás. Még Normira is átragadt az emelkedett hangulat. Halkan susogott és a maga módján mosolygott.

-Lám-lám, hogy szeretnek itt engem, milyen fontos vagyok nekik-gondolta, és már nem is érezte többé a mázsás terhet, amit ráaggattak.

Teltek a napok. Elérkezett a pillanat, mikor Normit végre megszabadították rakományától. A fácska megkönnyebbülten sóhajtott fel, és kinyújtózta elgémberedett ágait. Aztán aggódni kezdett. Eszébe jutott, miről beszélgettek az öreg fenyők a piacon. -„Csak addig kellünk nekik, míg ünnepelnek. Utána kidobnak minket a szemétkébe, meg feldarabolnak és elégetnek”-csengett a fülébe a vészjósló hang.

-Ni, már jönnek is értem!-rettent meg, mikor apa felkapta és kicipelte az udvarra.

-Most jön a darabolás, meg az égetés-sírta el magát kétségbeesetten, és becsukta a szemét.

Egy darabig még motoszkáltak körülötte. Idetették, odatették, végül egyedül maradt. Csak ekkor mert körülnézni. Alatta föld, fölötté az ég. Szellő lengette ágait, s közelében a szilvafa álmosan köszöntötte, majd aludt tovább. Dóri közeledett egy vödörke vízzel, és meglocsolta a tövét. Mellette Móni ugrabugrált lelkendezve.

-Nőjél nagyra kicsi fa! Én is nagy leszek nemsokára- mondta és megsimogatta.

Normi szót fogadott. Nőtt, növekedett, és hatalmas fa lett belőle az évek során.

Időközben két társa is akadt, egy ezüstös és egy erdei. Együtt hallgatták a gyerekkacajt, Artúr vonyítását. Aztán csend lett. Artúr, az öreg kutya elaludt, a gyerekek felnőttek. Jaj, de hiányzott a három fának mindegyik.

Aztán történt valami. Újra hallották a gyerekeket. Ők mások voltak, de mégis: gyerekek. Normi fellelkessedt. Eszébe jutott az a régi-régi este, mikor odabent a szobában együtt lehetett a családdal.

-Á, felejtsd el!-intette nyugalomra Ezüst-túl magas vagy, terebélyes.

-Igaz-látta be a fenyő-már elérem a szomszéd ház tetejét is. Félek, egyszer összetöröm a szélben.

-Túl közel van Bálinték házához-tünődött apa-ki kell vágnunk-folytatta szomorúan.

-Nem vágjuk ki! Nem azért élt közöttünk eddig!-vitkozott anya-vágd le a csúcsát, akkor nem jelent veszélyt.

-Akkor csúnya lesz-tromfolt apa.

-Én is csúnya vagyok, mégis élek-vágott vissza anya, mire apa olyan bambán nézett rá, hogy mindketten elnevezték magukat.

-Rendben-adta be a derekát apa-de akkor a csúcsa lesz a karácsonyfánk az idén. Meglepjük a gyerekeket.

Anya majdnem kiugrott a bőréből örömeiben. Sikerült csatát nyernie, ami apával szemben nem túl könnyű. A fa élni fog tovább, és anya tudta, ő lesz a legszebb fenyő a világon.

Így történt, hogy Normiból másodszor is karácsonyfa lett. Ezúttal már nem csak a múltbeli gyerekek örülhettek neki, hanem az ő gyermekeik is.

-Szervusz, Normi-suttogta Dávid, hogy Dóri meg ne hallja- bemutatom a lányomat, Aurórárt és a fiamat, Danit.

